

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atressats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20 botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

LA LLAGA.

PRESENTA mal caràcter. Està plena de materia, de pús infecte, y hi ha temors fundats de que 's converteixi en càncer.

Fins ara la tenian molt amagada. Lo caciquisme, en totes las sévas categorías, desde 'l que té sota l' espartdenya un poblet de mala mort, hasta 'l que

calsant quant re'alisa sas operacions en lo despaig de un ministeri, tenia un empenyo especial en que l' asquerosa llaga no fòs vista.

Pero hi ha hagut, a la fi, mans prou valentas y enérgicas per arrancar la vena y mostrar la llaga en tot lo seu horror. N' hi ha hagut qu' encare han fet més: n' hi hagut que sense vacilar l' han sondada y l' han espremuda, fentne sobreixir la oculta corrupció que la envenena.

No olvidi 'l pais los abusos, los delictes, las verdaderas infamias que s' han denunciat desde la tribuna del Congrés, sense que ningú s' haja atrevit a contradirlos.

Lo diputat republicà Sr. Azcárate va abocarne un sach. ¡Quanta perversitat!

De totes las que va referir en blanch y en negre ne surt una de tal caràcter, que viurà en la memoria de tothom per lo que té de pintoresca.

A Madrid se derribà un quartel y 's vengueren los solars resultants haventne adquirit un de 10,884 peus, a rahó de 9 pessetas-lo peu quadrat, un tal Martinez de Velasco, parent de un regidor de la capital. No havia transcorregut un mes desde la firma de la escriptura de venta, que ja l' ajuntament li comprava 4,879 peus de aquells 10,884, destinantlos a aixamplar dos carrers y 'ls hi pagava a 20 pessetas lo peu quadrat. Resultat del negoci: que havent pagat lo Sr. Martinez de Velasco 97,956 pessetas de tota la finca y haventne tret de la part expropiada per l' Ajuntament 97,580, li quedava un solar net y rodó de més de 6,000 peus, sense costarli més que 376 pessetas.

Y 'l Sr. Martinez de Velasco 's passeja en cotxe.

¡Quants negocis no trobariam de la mateixa índole, si escorcollar poguessem tots los recòns de la administració pública?

Lo Sr. Mellado, autor de la proposició contra 'ls regidors de ofici, referia qu' en l' ajuntament de Madrid per vigilar a 80 peóns hi havia la friolera de 44 capatassos..... Naturalment, que 'ls tals capatassos no vigilan sino la arribada del últim dia de cada mes, per correr desalats a firmar la nòmina.

En los pressupostos municipals de Madrid hi figuran

mils y mils de pessetas invertidas en esponjas pera borrar lo guix de las pissaras dels estudis.

¿Que no veuriam per tot arreu si las parets dels Ajuntaments, se tornessen de vidre?

Un altre diputat, lo Sr. Azcárraga, ab tot y ser ministerial, denuncia un fet escandalosissim.

Se tracta de un funcionari de Ultramar, defraudador de contribucions, encausat y enviat a la Peninsula, baix partida de registre, que al poch temps tornava a ser col·locat y ascendit en lo mateix pais desde ahont l' havian enviat a Espanya.

L' autoritat superior se queixa amargament al ministre de Ultramar y aquest contesta ab tola la frescura:— «Que eran tan poderosas las influencias que amparavan al empleat defraudador, que no havia trobat medi de deixar-lo cessant y entregar-lo a la justicia.»

Després de això, digan si no tenen rahó sobrada las personas qu' emigran de aquesta nació sense ventura.

Pero, ¿qué més? La justicia que hauria de ser amparo del débil y del oprimid, ofereix també exemples deplorables.

Segons denuncia del Sr. Villalba Hervás, també diputat, lo jutje municipal de Orcajo assassinà a un vehi de aquell poble. ¿Va ser encausat lo jutje, autor del delictes?

A Marruecos tal vegada ho hauria sigut; pero aquí a Espanya, qui va anar a la presó sigueren los fills de la victima, evitant aixís que poguessen queixarse y reclamar lo càstich del delinqüent.

¿Per qué, sino, seria jutje municipal, l' autor de aquesta hassanya?

¡L' espasa de la lley convertida en arma de un assesi! ¡La vara de la justicia transformada en mordassa pels fills del pobre assassinat!... ¡Y 'l jutje municipal passejantse, y amenassant al primer que s' atreveixi a signarlo ab lo dit!...

¿S' ha vist may un fet que revolti més poderosament la conciencia... y hasta l' estómach?

Donchs aixís va tot en nostre pais.

—¡Aixó sols passa en temps dels fusionistas!—diuen los conservadors, pavonejantse.

Y 'ls fusionistas contestan:

—Cuydado, qu' en temps dels conservadors ne passavan encare de més crespas, sols que lo que avuy, a favor del régiment liberal, surt a la superficie, llavors permaneceix ocult, sense que ningú s' atrevis a denunciarho.

¿Qui té rahó, 'ls conservadors ó 'ls fusionistas?

Siguem franchs y diguémho de una vegada: la tenen los uns y la tenen los altres. La llaga l' han produhida ó l' han consentida tots ells per un igual. A tots ells los ha faltat l' energia suficient per cauterisar-la.

Sols nosaltres, allunyats del poder per sistema, únicament nosaltres que en los onze mesos de República, no 'ns recordarem sino de mirar l' ideal, fugint de las impuresas de la realitat, tenim forsa moral suficient, per contemplar la llaga ab serenitat y sense rubor a las gallas.

Nosaltres al referirnos a la cayguda de la República, podem repetir la célebre frasse de D. Joaquim Maria

Lopez, que l' altre dia, ab molta oportunitat ressucitava *El Globo*:

«Al naufragar, no 'ns n' hém anat a fons, perque no duyam pés a las butxacas.»

P. K.

o conegut ex-empresari Sr. Piquet posseheix a Sarrià algunas casetas, y havent llogat una de aquestas casas a una familia desgraciada qu' era socorreguda per la Conferencia de Sant Vicens de Paul, l' altre dia aquells caritativs benefactors de la familia, li feren saber que si no abandonava la casa del Sr. Piquet, deixarian de socorrer-la.

¿Es lo Sr. Piquet un criminal?

No: 'l Sr. Piquet en algunas ocasions ha cantat la veritat als neos y als santurróns, y aquests no podentli demostrar d' altra manera 'l seu carinyo rabios, tiran a ferli perdre 'ls lloguers de la seva legitima propietat.

Per supuesto, que 'l Sr. Piquet ha manifestat a la familia en qüestió, que no s' amohinés, que lo mateix socorro que li concedia la Conferencia de Sant Vicens de Paul, ell li donaria, perque no hagués d' entendres ab uns sérs dotats de unas passions tan baixas y repugnants.

¡Molt bé pel Sr. Piquet!

Un vehi de Monóvar (Alicant) ha tingut la ocurrencia de legar 4,000 duros pera treure títuls a mestres pobres.

¿Que 'm perdoni 'l vehi de Monóvar! ¿No hauria valgut més destinar aquestes 4,000 duros a comprar llonguets pels mestres pobres que ja enen títul?

—La proposició Mellado—diuen alguns interessats en que no prosperi—al impedir la reelecció dels regidors, cohibeix la llibertat del cos electoral.

—No, de cap manera—responém nosaltres—lo que cohibeix la proposició Mellado es lo *llibertinatje* dels regidors de ofici.

Los possibilistas de Barcelona expulsan solemnement del partit, per acort unánim dels Comitès local y provintial als regidors Gonzalez y Martí y Thomàs.

Com que aquests regidors, al passar la porta de la casa gran, per obrar més desembarassadament, van sacudir las trabas que 'l formar part de un partit imposa; com que allá dintre s' han confós ab la majoria, autorisant ab lo seu vot las escandalosas traficas electorals; com que 'l partit, al tractarse de la rectificació de las llistas, en lloch de trobarlos al seu costat, se 'ls ha trobat davant per davant y combatentlos, los Comitès han obrat molt santament, expulsantlos del gremi.

Las brancas bordas, es precis tallarlas.

Y ara diuen que acudirán al Directori, com si 'l Directori lingües res que veure ab los regidors d' ofici. Desengaynise: avuy lo jefe de aquest parell de regidors no es lo Directori, ni es D. Emilio Castelar. Lo seu gefe natural, indiscutible es l' unich que disposa dels seus actes y dels seus vots; es D. Francisco de Paula Rius y Taulet.

En los vuit mesos que portém d' exercici económic en comparació ab los vuit mesos del any anterior, hi ha hagut una baixa en la recaudació de uns 72 milions de pessetas.

Seguint aquesta porporció dintre de alguns anys a Espanya l' Estat no recaudarà un céntim.

Y llavors hi haurà lo que no s' ha vist encare en cap país del món: una *huelga* de ministres.

Son molts los que reclaman contra la tramposa confecció de las llistas, acuden al govern civil, demostren palpablement que han sigut desatesas las ordres del ministre de la Gobernació, y las reclamacions dels amants de la legalitat y de la decencia electoral se perden en lo desert.

¿Qué han de fer aquests en conseqüència?

Apurar tots los recursos: acudir a Madrid, demostrar que la corrupció resideix en las arrels y no en las branques, y si no bastan la ley, la justicia y la rahò, agitar l' opinió pública y esperar, que un dia ó altre vessarà la copa.

De las corrupcions grans, neixen las grans revolucions.

Ja sabem lo que costa l' exercit a Espanya. Ara falta saber lo que costa a Europa.

Las nacions europeas sostenen actualment 4 milions d' homes sobre las armas.

Trenta anys endarrera 'l sosteniment del exercit costava anualment a Europa, 2,750 milions de pessetas. Avuy costa 8,750 milions.

Y si 's considera que 'ls 4 milions de soldats, aplicats al treball produhissen cada un, per terme mitj, 100 duros, tindrem que 'ls gastos militars d' Europa s' eleven anualment a la enorme xifra de 40,750 milions de pessetas.

Y cón déu riures de la crisis que aixó 'ns ocasiona, la República dels Estats Units!

D. Joan Mañé y Flaquer es incorretjible.

L' altre dia, sense encomenarse a Déu ni al diable, las empresa contra 'l Jurat, consignant que la primera causa que s' ha vist pel nou procediment, ha donat per resultat l' absolució de un assesi, entre 'ls aplausos del públich.

Y cón s' esborronaran las classes conservadoras, al llegir que 'l Jurat absolt als assessins, y que 'l públich en massa aplaudeix lo fallo!...

Y no obstant, lo públich en massa té rahò.

D. Joan, no s' ha prés ni tan siquiera la molestia d' examinar lo fet que doná lloch a la formació de la causa.

Se tracta de un germá, que per salvar la vida de una seva germana, mata al marit de aquesta, en lo moment en que 'l bárbaro li passava un dogal al coll per escanvarla.

Lo tribunal de dret, segons la tarifa del códich, hauria enviat l' homicida a presidi; lo jurat l' ha absolt, perque 'l jurat obehix als impulsos de la conciencia pública, y sols per exemplaritat de aquesta conciencia pública 's fa justicia.

Tenim, donchs, que l' assesi del Sr. Mañé, es un home honrat, al qual ningú, ni 'l Sr. Mañé 's desdenyaria d' estrenyerli la mà.

Casi estém tentats a creure que lo que al Director del *Diari de Barcelona* li repugna més, no es l' absolució en sí, sinó l' aplauso del públich.

Flaquesas humanas. Hi ha personas tan poch acostumadas a mereixe aquest aplauso, que quan un altre l' obté, no poden evi arho, l' aplauso 'ls fa mal.

¿No es veritat que las tals personas son verdaderament dignas de llástima?

Ni un sol dels industrials y productors que van pendre part activa en la Exposició ha obtingut cap creu.

Las creus s' han reservat exclusivament pels regidors, que durant lo periodo exposicionista anavan de festa en festa, de tiberi en tiberi.

Al home que treballa y no reposa

la creu li faria nosa;

tapada ab un toballo

la creu diu que 's conserva molt milló.

CARTAS DE FORA.—Sápigam tots aquells a qui 'ls interessa la noticia, que 'l rector de Castelló, ha excomunicat de la manera més formal als lectors de LA CAMPANA DE GRACIA. Nosaltres doném las gracias a tan amable rector, y prometém lo dia que 's deixi veure pagarli una copa de amilich, a fi de que puza fer saliva y seguir excomunicarnos mentres li quedi un alé de vida. Que 's fassa la propaganda del nostre periódich es cosa que 'l estimém y 'l agrahim.

L' ÚLTIM CARTUTXO.

Don Francisco de Paula y tres ó quatre amichs més que forman ab ell lo Consell superior de l' *arrosseria* barcelonina. celebran sessió en un dels sítis més misteriosos de casa la Ciutat.

S' está discutint la qüestió capital, es dir los medis d' oposarse ó eludir los efectos de la proposició Mellado; d' aquesta pesadíssima broma que 'l director de *El Imparcial* ha jugat

a tots los regidors *práctichs* d' Espanya.

Don Francisco fa us de la paraula y s' explica poch més ó menos d' aquesta manera:

—La inconcebible proposició d' aquest arrastrat Mellado será ley. Lo cor m' ho diu, y 'l cor d' un marqués no s' enganya may. Aceptém-la, pues, com un fet consumat y atingémnos a las conseqüencias. Veyám, poséuvos las mans al pit y responguéu: ¿Estéu disposats a despedirvos, lo menos per quatre anys, del cárrech de regidor? ¿Vos resignéu a aquesta desgracia?

—¡No!—responen los altres a coro.—Al contrari, estém resoltos a apurar tots los medis pera defensarnos; tots, per complicats que sigan...

—Pues, bueno.—continúa don Francisco.—ja tenim un punt de partida. Estéu resoltos, es dir, estém resoltos—perque jo també m' hi conto—a continuar sent concejals tota la vida, a pesar de 'n Mellado y de las sevas proposicions. Ja sabréu que, segons lo pensament d' aquest poca-sustancia, no podém ser reelegits, perque Barcelona conta més de 8 mil ánimas... ¿Cóm se destliga aquest nus?

—¿Que no podriam fer una cosa?—diu en Masvidal.—Cambiarms lo nom y dir que som uns altres senyors. Llavors ja podríam elegirnos...

—¡Ay Masvidal! ja ho dius tú! Cambiarse 'l nom es molt fácil, pero ¿y la cara? a veure ¿cóm te la cambias tú, verbi gracia?

—Nada, donchs, busquéu un' altra cosa. ¡Jo ho deya!...

—M sembla que ja ho he trobat—salta en Fontrodona.—la nova ley 'no diu que de 8 mil habitants per avall, las poblacions poden reelegir los seus regidors? Pues res més senzill: probém que Barcelona té menos de 8 mil ánimas: aixó es fácil...

—¡Ay!—respon don Francisco, movent lo cap ab tristesa, —no sirva aixó Nasí! Hi convidat massa gent grossa a Barcelona, y tots han vist que aquí passém de 8 mil.

—Donchs, agafémho d' un altre modo. Dihém que 8 mil ánimas... fixéuvoshi bé, *ánimas*, no hi son aquí perque desgraciadament a Barcelona tenim molts y mols ateos y comerciantes de mala fe y aquests ja se sab que d' ánima no 'n gastan.

—¡Protesto!—cria en Soler y Catalá:—per haver de sortir reelegits valguentnos de tals argucias, val més retirarnos... Y sobre tot... ¡com que tampoch 'l escoltarian aquest argument!

—Noys—diu llavors don Francisco—es inútil que 'ns trenquéu més lo cap. Tot lo qu' heu dit fins ara no son més que criaturadas. ¡Jo sí que tinc un plan, un gran plan!

—¡A veure! ¡a veure!

—Escoltéu y quedaréu encantats.—

Y estufantse una mica las patillas per dar més solemnitat el relato, don Francisco explica 'l seu projecte.

—Fins ara—diu—havíam treballat com un negres per aquesta gran idea que se 'n diu l' *agregació*. Unir a Barcelona los nou poblets de Gracia: Sant Gervasi, Sarriá, las Córts, Sans, Sant Martí, Sant Andreu, Horta y Santa Coloma era 'l nostre somni daurat... ¿No es aixís?

—En efecte... en efecte...

—Pues ara hem de presentarho tot al revés. En compte de treballar per la *agregació*, hem de fer propaganda a favor de la *disgregació*. Farém una instancia al govern y li dirém aixís:—«Al fi 'ns hem convenut de lo pernicioso que sería la *agregació* dels pobles vehins a Barcelona. Estudiand bé l' assumpto hem vist la rahò que tenían los citats pobles en o osars hi. Y hem vist més: hem vist que pel desarrollo del mateix Barcelona convindria destruir aquest populós núcleo de població, dividintlo en cent poblets que podríam titularse: Born, Padró, Sant Pere, Pes de la Palla... y altres noms aixís. Cada pobllet d' aquestos tindrà 'l seu municipi especial y la seva organizació propia y particular, y d' aquesta manera podríam dedicarse ab més éxit al foment dels seus interessos que nó formant part d' una població de tres cents mil habitants qual municipi no pot atendre a tot arreu, per voluntat que tinga.»

—¿La veyéu la intenció d' aquesta idea?

—¡Prou!—diu en Masvidal—¡aixís Barcelona 's convertiria en cent poblets, cada un dels quals tindría no més 3 mil habitants... ¡Y tres mil habitants nó son 8 mil...!

—Y podríam ser reelegits sempre, eternament, hasta la consumació dels siglos...—salta en Pelfort.

—Y hi hauria nada menos que cent arcaldes primers... y cent secretaris... y cent...

—Y si 'ns dava la gana podríam fer cent Exposicions a la vegada, una en cada poble...—

Al arribar aquí, tots se posan a ballar d' alegría, abrazant al arcaldé y cubrintlo de petóns...

—Bueno—diu passada la explosió d' entusiasme.—¿us agrada la idea de la *disgregació*?

—Sí es magnífica... assombrosa!...

—Pues ara silenci: treballém cautelosamente y que ningú se 'n enteri. ¡A treballar! Y muixoni...

—¡¡¡A treballar!!! No tingui por...—

Y al cap d' un rato un d' ells va explicarho al café, ab tots los seus ets y uts, davant de tretze gacetillers.

FANTÁSTICH.

LA INMORALITAT.

Aquí a Espanya es una terra en que tot hi es abundant; sigan penas, sigan glorias, la costum es viure en gran

No hi estém pels termes mitjos, ni pels cassos de poch pés; la bandera de la patria es aquesta: ó tot ó res.

Per xó avuy, que ve a tractarse de las immoralitats, tan bon punt se paria d' una ja 'n van sortint a grapats.

No hi ha diari que no 'n conti lo qui no cinquanta, cent: en fi... hasta 'ls gossos, quan lladran, lladran mitj immoralment.

Tot es roba bruta, tot está tacat, per tot se veu corre la immoralitat.

Y per xó alguns pobres buscant salvació, murmuran tots serios: —¡Falta molt sabó!

Un no sab per hont girarse, ni en quin siti posá 'l péu: si a la dreta hi ha bruticia, a la esquerra més n' hi veu.

Ajuntaments *tarugueros*, grans irregularitats, funcionaris de unglas llargas, negocis mitj amagats.

Que a tal poble han fet tal timo, que a tal altre han fet pitjó, que un tipo ha birlat mil duros, que aquell n' ha alsat un milió.

Que a Cuba, que a Filipinas... que 's murmura... que s' ha dit... No se sent altra canturia, ni s' escolta cap més crit.

Y van cayent tacas sobre lo tacat, y va crexent sempre la immoralitat.

Pero per xó 'ls tontos, buscant salvació, encare murmuran: —¡Falta molt sabó!

Las bugaderas politicas prou ne combinan de plans, per veure si logran treure tacas tan horripilants.

Los més hábils *quita-manchas* que gobernan la nació, secundan també la empresa ab notable abnegació.

L' un s' empenya en netejarlas en un tancar y obrir d' ulls, l' altre ho creu cosa difícil y molt farsida d' embull.

Aquest projecte lleys novas, aquell no ho troba precís, l' altre ho arregla en tres días, l' altre 'n necessita sis.

Entretant Espanya més se va embrutant ab las tacas novas que algú hi va tirant.

Y encare alguns pobres, buscant salvació, murmuran tots serios: —¡Falta molt sabó!

Madrid es un escenari y allí, tan petits com grans, los que guían la política no son més que comediantes.

Es molt vritat que s' indignan, veyent tacas; pero ¿qué? s' indignan... y als quatre días ningú 's recorda de ré.

Mil cops hem vist fer discursos contra la immoralitat, y la immoralitat sura com si res hagués passat.

Y es que tacas d' aquest óli no 's treuen tan fàcilment, y molt menos ab discursos d' un diputat eloqüent.

Per xó es tonteria volgué ensabonar, creyent que aquest medi ja té de bastar.

Aquí lo que falta no es pas molt sabó, sinó un' altra cosa... —¿Y qu' es?

—¡Molt bastó!

C. GUMA.

LA GRAN CREU.

A pluja de creus tan esperada ha quedat reduhida a un centenar de *encomiendas*, repartibles principalment entre 'ls regidors de Barcelona. *Encomiendas* de número y *encomiendas* ordinarias.

Lo ministre 'no ha tingut prou pit pera nombrarlos *caballers*, y s' ha limitat a concedirlos la categoria de *comendadors*.

Y per cert, que després de haver fet tan lo Tenorio, durant lo período exposicionista, lo paper de Comendador, los hi escau que ni pintat.

—Y que no tindran necessitat d' enfarinarse!—deya un cómich aficionat.

—Per qué?

—Perque la proposició Mellado 'ls deixa convertits en verdaderas estatuas de pedra marbre.

—No se 'ls imaginan en fila ajenollats sobre 'l sepulcre que tanca sas ilusions, sas esperansas, y aquell esperit alegre y bullidor ab qu' empergueren la carrera de regidors de ofici?

—Pobres Comendadors!

Més infelissos que 'l pare de D. Inés, no trobaran ja qui després de morts los convidi. Per ells sí, que ha sonat la fatídica paraula de—«Senyors» s' ha acabat lo bróquil.»

—Cuydado, que 'n tenian de tragaderas!

Lo dia que 'l Diari de Barcelona s' feya cómplice de aquella broma colossal, anunciant en la secció telegráfica, que s' havian concedit grans creus al Sr. Banyolas, al senyor Querol y hasta al Sr. Bis, se conta que aquest últim, en un rapte d' entusiasme, convidá als seus amichs y coneguts, celebrant un xéllis de primera

Després vejà que alló havia sigut una broma.

Y no obstant tan lo Sr. Bis, com los seus desenganyats companys que figuravan en lo telegrama del Brusí, poden envanirse de que si 'l govern no 'ls ha concedit la gran creu que tan ambicionavan, ha sigut senzillament perque la gran creu ja la tenen desde que van neixer.

—Quina creu volen més grossa que la de passar la vida somiant truytas!...

La proposició Mellado, aprobada rápidamente pèl Congrés, y ab esperansas de serho també de la mateixa manera pèl Senat, gracias á las poderosas corrents que dominan en l' opinió pública, es la verdadera creu que ha caygut sobre 'ls regidors de ofici.

Y lo qu' es aquesta sí, que no se la tirarán á l' esquena.

Gracias á la tal proposició, quan á últims de juny surtin de la casa gran la meytat dels regidors, será ocasió de saludarlos ab la següent quintilla:

Será inútil lo que féu
perque aquest decret s' esborri:
ara aquí ja no hi tornéu
encare que 'l món s' ensorri...
Per lo tant, feuhi la creu.

P. DEL O.

n Romero Robledo va enviar lo seu discurs sobre las reformas militars als jefes y oficials de las guarnicions de Burgos y de Valencia.

Y 'ls jefes y oficials de las guarnicions de Valencia y de Burgos van tornarli sense rompre la faixa.

Y ara sembla que D. Paco pensa dedicarse á montar una gran colecció zoológica.

Molt ben fet. Pèl que pugá ser, ja tèn dos micos.

Pèl dia 18 del actual l' astrónomo Noherlesoom havia anunciat l' arribada de un ciclón.

Y en efecte. En lo dia senyalat va descarregar á Barcelona una gran pluja de creus.

Lo més trist es que á molts del favorecuts van donarlos la creu embolicada ab la proposició Mellado.

L' acta de defunció y la creu sobre la sepultura.

M' han assegurat qu' en las llistas d' electors, hi figuran com á contribuyents ó com á capacitats tots los municipals de Barcelona.

De cosas raras com aquesta, no se 'n veuen gayres.

Es lo que deya un tal Xanxas:

—Hasta aquí els Achuntaments nombraban a los municipales; pero en lo sucesivo los municipales nombraremos á los Achuntaments.

Per cert, que si 'ls Srs. municipals consultan los seus interessos, podèn treure un gran partit de las novas funcions á que se 'ls destina.

—No diu que á pesar del servey extraordinari que prestaràn durant l' Exposició, aquesta es l' hora que no se 'ls ha satisfet lo plus que se 'ls havia promés?

Donchs no tenen més que fer la forsosa:—O 'ns paguéu ó votém en contra dels candidats oficials...

Davant de rahons tan sólidas
veurán al Achuntament,
implorant misericórdia
ajonellat als seus péus.

L' exemple dels possibilistas desentenentse dels regidors d' ofici ha trobat imitadors en altres partits.

Los conservadors han desautorizat á casi tots los seus correligionaris que forman part del Ajuntament.

Y á Madrid lo Circul de la Unió Mercantil ha pres un acort semblant per lo que respecta al regidor Sr. Ruiz de Velasco.

Tal es la repugnancia que inspiran per tot arréu certas complicitats odiosas.

Desd' ara será cosa de sentir dos galifardéus omplintse de impropis, al mitj del carrer:

—¡Bréul... Pillo... Lladre!...—dirá l' un.

Y l' altre contestará:

—¡Indecent... Murri... Granuja!...

Lo primer, aixatantlo ab un sol epíteto:

—¡Regidor de ofici!

Assistiren l' altre dia á la tribuna del Congrés dos aragonesos, vestint lo trajo propi del seu país.

Y 'l demócrata D. Cristino maná expulsarlos, á pre-
text de que anavan en mànegas de camisa.

Verdaderament es horrible...

—¿Qu' es lo qu' es horrible? ¿Que dos aragonesos van al Congrés en mànegas de camisa?

—No senyors: lo horrible es que hi haja encare avuy dos espanyols que fassan gala de tenir camisa.

En Martos cada dia més enfutismat contra en Canalejas y hasta contra 'l mateix Sagasta, s' disposa á realisar un acte de radical oposició.

D. Cristino va derribar á n' en Ribero y va derribar á D. Amadeo de Saboya. D. Cristino ho derriba tot.

—Y no obstant—deya un sagasti—no es tan fácil que fassa caure á D. Práxedes.

—¿Cóm s' entén?

—Molt senzill: per fer caure á un home, lo primer que s' necessita es que aquest homé estiga dret, y en Sagasta jéu sempre.

De moment en Martos s' ha aliat ab lo general Cassola.

Ab motiu d' qual aliansa diu un telegrama:

«Lo Sr. Martos pren al general Cassola per escut.»

Un guerrero embrassant per escut una cassola. ¡Gran assumpto per figurar en la secció de Bellas Arts de la Exposició Universal del Niu Guerrer!

Lo Sr. Abascal, arcalde de Madrid, ha presentat la dimissió.

¡Cuydado que 'l Sr. Abascal era carn y unglá ab en Sagasta!

Y si tal cosa succeheix á l' arcalde de Madrid, ¡qué no succehirá ab l' arcalde de Barcelona, amich també de D. Práxedes!

Ja la desgracia 'ls empayta:
á Madrid y á Barcelona,
si en Sagasta 'ls ensabona,
vé en Mellado, y 'ls atayta.

S' parla de que reynan corrents de inteligencia entre las dugas fraccions del partit fusionista de Barcelona, que fins ara no s' podian veure.

Es molt natural.

—¿En quina ocasió solen reunirse 'ls individuos de una familia, per dividits qu' estigan?

Senzillament, quan hi ha un mort á la casa.

Un diputat demana que s' portin al Congrés los expedients relatius á la rectificació de las llistas electorals.

Y 'l ministre respon qu' está disposat á portarlas, si bé que pèl cas serán necessarias quatre conductoras de mobles.

Vaja, que si en lloch de las de Madrid se tractés de las de Barcelona, las quatre conductoras de mobles no serian necessarias.

Bastarian quatre carros de las escombrerías.

Datos estadístichs:

«A Bélgica s' gastan anualment 135 milions per begudas fortas y no més que 16 milions per Instrucció pública.

»A Bélgica hi ha 5,500 escolas y 136,000 tabernas.»

Ara comprench perque á Bélgica hi ha tants belgas.

¿Qué devia passar entre un capellá y una dona, que l' altre dia s' trobavan en lo carrer del Carme, cantonada á la Riera Baixa? Lo capellá s' tornava de mil colors, perque la dona l' agafava pèl bras y saccejantlo li deya ab rábia y mitj plorant:—¡Donguim los 25 duros!...

—¡Donguim los 25 duros!...

De gent, presenciand l' escena, no 'n vulgan més.

—¿Qué será? preguntava tothom.

—Res. una qüestió religiosa—va respondre un tranquil.—¿Qué no ho veuen-qu' ella li reclama 125 misas?

Entre marit y muller, al any de ser casats:

Ella:—Uy, Enrich, no t' acostis... ¡vaya una pudó de tabaco que fas!

Ell:—¡Ay, Senyor!... Un any atrás fumava tan ó més que ara, y may me deyas que fés pudó de tabaco per més que m' acostés.

Ella:—¡Qué vols ferhi! Un any atrás hi estava més acostuada que ara.

En un restaurant.

Un senyor, calvo com una sindria, crida al mosso y li diu mitj cremat:

—Tingui, un cabell á la sopa: aixó es indecent.

Lo mosso tot obsequiós, li respón per halagarlo:

—Dispensi: m' hi jugaria 'l cap que aquest cabell es de voste mateix.

Lo calvo tot satisfet:

—Home, també podria ser.

Diálech astronómich entre dos crachs:

—Escolta, Antón, per ahont redimontri torna cada dia 'l sol que sempre surt pèl mateix costat?

—¿Y aixó no sabs? Torna pèl mateix puesto per hont ha passat.

—¿Vols dir?... Home 'm sembla qu' en aquest cas lo veuriam tornar.

—¡Mare de Déu y qu' ets burro! Ves com l' hem de veure, si passa sempre de nit.

MANUEL BARRARÓ.

ANAGRAMA.

Una gran tot vaig tenir la diada dels reys Magos, perque en lo tot vaig trobar una caixa de cigarros.

MAGINET PETIT.

TRENCA-CLOSCAS.

ANA SERDÁ Y BATLLE.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama catalá.

A. GALCERÁN Y PI.

GEROGLÍFICH.

IXIX
MIN
III
PA
GIN
O
VI

J. COCA Y COCA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciudadáns R. Miró, A. Mirambell, Tres Estudiants, P. Lut y P. Lat, J. Triadó y S., J. Casanova y V., Y. Noguera y P., A. Neuto, J. Rossell, A. Thomas, E. Trillo y Potul, J. T. (Sabadell) y F. Tiana:

—Lo que 'ns envían no fa per casa.

Ciudadáns Patiras y C. s. Quatre buròts, J. Terri, J. Usón, Jo y la Cusina, K. Novas del K. Stell, Ratolí, F. Bó, N. Sebagrillada, Gironi Xiflat, J. T. Anguila, Católich, V. Mata la C., Maginet Petit, J. Alamalliv, J. Coca y Coca, S. Pitarreta, Un Choricero, J. Salau y J. Moret:—Insertaréu alguna cosa de lo que 'ns envían

Ciudadáns F. P. (Rupia) y P. B. (Vilafranca): Las noticias que 'ns transmeten no tenen prou interés.—Un aprenent de literat: La idea esta bé; pero hauria d' estar millor desenvolupada, ja que la forma resulta mansa.—Taumalipich Temiuq: L' article no 'ns serveix: no trobem prou justificat alló que diu dels taberners. Enviht un' altra cosa.—P. Talladas: Ap'ofitarém gran part de lo que 'ns remet.—Frascuelillo: Com compendra las opiniones no podem discutirilas. L' acudit esta bé.—J. Teufel: De xistes per l' estil dels que 'ns envía ne tenim per vendre.—A. Llimoner: Las dos últims s' van bé. Respecte a la primera es una inversió de la famosa Dolora de Campoamor, que no 'ns satisfá.—Claudio Sala y Pons (Sant Martí de Provensals): En contestació á la seva carta devém dir, que la contestació que la semana passada tornavam a un tal Claudio no s' referia á voste. Miri que de Claudios, a Sant Martí y á fora de Sant Martí n' hi ha molts.—J. R. Sola: Insertaréu lo que 'ns remet.—T. Odora: Lo logogrifo no serveix, per tenir lletras repetidas.—F. Sisa: Lo sonet es fluix é incorrecte.—T. Doy: L' de voste va bé.—Rosa Xalá: Té 'ls mateixos defectes.—Piripichilo: La poesia esta molt conforme.—Luis Salvador: Insertaréu los pensamientos.—Quim Artigayre: Encare que l' article no es ben bé del género, 'ns permetérem guardarlo, y veurém de incloure'l en l' Almanach.—Ros Toll: Impossible remetre'l l' original: lo que no serveix va al cistell. Per lo demés constilli que no hi ha prevenció de cap mena, ni contra voste, ni contra ningú.

LOPEZ, Editor.—Rambla del 111, 21

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—La proposició Mellado nos ha posat de cuyado pero ans de deixar l' arrós, de tots que no 'n quedi un tros!!